

Johan Nielsen til minde

Stedt på Færøerne den 24. maj konstaterede jeg i morges, at flagene sænkedes på halv på Færøerne.

Vores hjertevarme og farverige partifælle, Johan Nielsen, var død på sygehuset på Suderø efter et par døgns bevidstløshed.

For os, der har oplevet ham som kollega i Folketinget, dukker en række minder op:

Både i den socialdemokratiske folketingsgruppe og i folketingsalen var han med sine uortodokse indlæg et forfriskende indslag i de altfor saglige debatter. Han kunne — som få — tryllebinde en forsamling med sine inspirerende og kyndige indlæg, hvor bibelord, personlige oplevelser og morsomme sentencer gik op i en højere enhed uden at meningen gik tabt.

Ofte drev han den venlige formand, Karl Skytte, til vanvid med tilladte citater, hvis rigtighed han aldrig havde mulighed for at konstatere rigtigheden af og som gjorde sprogbruget mere farverigt end vanen er på Christiansborg.

Men stærkest indtryk gjorde han på mig ved de utallige besøg af nogle af tilværelsens mere tragiske eksistenser, som vidste, at de trygt kunne gå til Johan for at få et godt råd, en kop gratis kaffe og nogle venlige ord med på vejen. Han var i mange år Folketingets uorganiserede og ulønnede socialkontor.

Johan Niensens livsfilosofi gav han engang i en snæver kreds udtryk for med følgende bemærkning:

„Jeg kan som socialist og kristen godt leve med, at Socialdemokratiet ser lidt mindre håndfast på inflationen og betalingsbalancen, men hvis vi svigter vort ansvar for samfundets dårligst stillede, har vi mistet vor politiske eksistensberettigelse“.

Mange har i dag grund til at tænke på hans liv og gerning med taknemlighed — og de vil gøre det.

Æret være Johans Niensens minde.

Robert Pedersen

Johan Nielsen heimafturkomin til Sandvikar

Johan Nielsen deyður

Hóast tú visti, at livstráðurin fór at slitna, so vóru tað sorgarboð, ið bórur stítt, ja um ríkið alt, tá vit i gjár frættu deyðsboðini av Jóhan Nielsen.

Hann slóknáði hómorgunin 24. mai á Suðuroya Sjúkhúsi eftir langa og stranga sjúvalegu.

Johan Nielsen var føddur í Sandvík 15. marts 1919.

Og nú var hann fyrri lítlum ári síðani komin aftur á steinarnar og tey høvdu sett búgv í heimbygd hansara. Ynski at koma heim aftur, at skula leggja beinini í fosturjörðina, hevði hann ongantíð dult.

Livsleiðin hjá Johan Nielsen byrjaði sum hjá mongum unglingi. Fyrst ungur til skips, men heldur ikki hann slapp undan, fekk tuberklar — og tað gjørdi, at hann sæðlaði um. Hann fór at lesa, tók præliminer- og studentsprógv í Havn — og seinri teologiskt prógv í Keypmannahavn, har hann tók við prestaembætti, til hann í 1957 sókti og fekk embættið sum prestur í Klaksvík og aftur í 1964 flutti til Danmarkar, tók við prestaembætti har, eftir at hann í 1960 varð valdur í Fólkatingsið.

Gávurnar hevði Johan sum fáur — og hann var ikki maðurin ið fjaldi talentir sínar. Hann var gávumildur ið orðsins sanna týðningi og oysti ríkiliga av tí ríku keldu, sum skaparin hevði givið honum. Hann var sum prestur, sálarhirdi, ríkur og gávumildur.

Átti sum prædikantur, sum troystarin og vegleiðarin, sum frásøgumaðurin eina ómetaliga styrki.

Fáur megnari, sum Jóhann, at fáa fjældina at fylkjast um prædikustólin, at geva frá sær av andaligum mergi. Til at leggja bókinu opna, so eingin fór tómhentur aftur til húsa, men heldur við vissuni um at livið var ein gáva frá Guði, sum hevði umsorgan fyrri

hørvjum sum leitaði. Hetta var boðskapur hansara.

Tá Johan gjørdist fólkatingsmaður, var tað við tí at boð vóru eftir honum til eina uppgávu. Hann røkti hetta starv til hann ikki stíllaði uppáftur í 1979, tí heilsuni bilaði. Í Fólkatingsinum hevur Johan Nielsen eftirmælið, sum hann, ið lurtað var eftir, tá hann fór á roðarapallin.

Tann vanliga meira og minni háltómi tingsalurin gjørdist skjótt framfóti at vera fullsettur, tá hann var komin á pallin.

Men í ávikum var tað eisini Jóhan Nielsen, sum leitað var til. Ikki vóru tað bert fólk, ið kendu hann, ikki bert landsmenn hansara, tað var ikki so sjáldan fólk leitaðu til hansara, tí tey vóru ikki sini livandi ráð.

Oftast fóru tey avstað aftur lætt um hjartað. Johan var troystarin, vegleiðarin, hann sum dugdi at loysa treðan.

Hann fór gjøgnum tjúkt sum tunt, tað lá honum so djúpt at hjálpa sínum næsta, tí neyðstadda.

Ei undur í, at hann var elskaður av mongum, vann sær vinir so víða.

Djúpt var hann gróðursettur í føroyska samfelagnum, við tí røttføroysku bygdamentanini, sum hann so meistarliga megnari at geva frá sær og flyta longur fram á vegin.

Tá vit skulu siga Johan Nielsen farvæl fyrri síðstu ferð, verður tað tjóðin, sum ber soni sínum sorgarljóð.

— meðan vit við summarvönnum annars gleðast um lívið og náttúruna, sum endurnýggjar seg, mátti kempan lýða boðini — og lúta.

Vit hava djúpa samkenslu við konu og børnum — og lýsa frið yvir minnið um Johan Nielsen.

Jákup Lindenskov